

»Μά μήπως 'βρόντης' 'ετσι και μας 'ζάλισε — 'ρωτᾷ κι' ὁ Περικλῆς ὁ κουσκουσύρης—
 ἰκίνο τὸ κευδῶνι πού 'κουβίλισε
 μίσι' ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ Βουδούρης ;»

'Ἄλλ' ὁ κλητῆρ ποσῶς δὲν ἀπάντη
 κι' ἰκόλα δὲν 'ξοδῶνι τὴν 'μιλιά του...
 τοὺς δύο μεγυλιθάνηδες σκουτῆ
 καὶ τρέχει σοβαρὸς εἰς τὴν ζουλειά του.

Τὴν πρῶτὴν κουλούρα ροκανίζει
 κα σάβωθρον ἐρχάϊον περιφέρων
 τὰς σεβασμίας ἰδρας ἔξισκοῖζει,
 πού θὰ δεχθῶν τὰς ἰδρας τῶν πατέρων.

Ἐάν εἶδαν πῶς ἀίρα χοπανίζων
 κι' οἱ κόποι τῶν πηγαίνων τοῦ κακοῦ,
 «ὅτὸ Κεντρικὸν Ταμίον τὰ πρυννίζων
 καὶ λίσι' ἐτὸν Σκοπὸν τοῦ Κεντρικοῦ ;»

«Ἐσὺ ἐποῦ τὰφροῦρητα φρουρῆς
 γιὰ πῆς μας, τὴ ζωὴ σου νὰ χαρῆς,
 μήπως φουρνέλο 'βρόντης' ἰδῶ πέρα
 κι' ἰμοῦγκρισι ἢ βράζουσι' ἀτμοσφαῖρα ;»

Ὁ δὲ Σκοπὸς ἀπήντησεν ἐάλλου
 νὰ πατε νὰ ζητήσετε τὸν κρέτο,
 γιὰτὶ μίσι' «ὅτὸ Ταμίον πρὸ πολλοῦ
 ἰσκασι περιθῶντο μπουρλότο,
 καὶ τῶρα πῶς φουρνέλα δὲν φεβαταί
 καὶ παρακάτω γρήγορα τραβᾶτε.»

'Ἐκείθεν εἰς τὸ Φάληρον πηδοῦν
 καὶ τὸν γιὰλὸ κιαλάρουν νὰ 'τοῦν
 μήπως οἱ ἀνεπιστοί μας οἱ μαρρόλι,
 ὅπου τὰς Κυβερνήσεις τῶν κουργίζων,
 κατὰφεραν νῆθουσι οἱ ζῆνοι στόλοι
 κι' ἄρχισαν τοὺς Ρωμηούς νὰ βομβαρδίζων.

'Ἄλλ' ὅμως μήτε στόλων εἶδαν μπλόκο
 καὶ τίλος πάντων ἔμαθαν ἐκεῖ
 πῶς μιά μπαρουτοθήκη 'πῆρε φόκο
 καὶ ὀρθῶσι ἀντιχέουσι σπαρακτικοί.

«Ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξ' ἐκεῖ πέρα,
 πιεζοὶ καὶ καββαλάρηδες στενάξουν,
 μὰ νάσου κι' ἄλλη ἑκρηξὴ δευτέρα
 καὶ φούγιτε νὰ φούγιμε φανάξουν.»

'Ἦλθε κι' ὁ Φασουλῆς ποῶν καὶ κλαίων
 ἐπὶ τὰ θυμάτων τίλος φρικαλίων,
 κι' ἰθρήνησι μὲ στόνους γερούς
 «στῶν μαῦρων ἱρικίων τοὺς σωρούς.»

Ἔξ' ὁ Τρεκοῦτης τὸ μαθαίνει
καὶ μὲ λόγια μᾶς πεθαίνει.

'Ἀπὸ τότε πού Μπουρλότος ἱερόντωσα βερβάτος
 καὶ τὸ γίνος βγαυρία,
 ἀπὸ τότε πού δικαίως κατετρόμαξε τὸ κράτες
 ἢ 'εἰκὴ μου μπαταρία,
 κι' ἄλλα 'βρόντησαν μεγάλως σημάσις πυροβόλα,
 ὅμως τοῦτο τὸ νομίζω βροντωδίστερον ἀπ' ὅλα.

Πλὴν δὲν πρέπει τὸ τοιοῦτον χαλασμὸν νὰ προκαλῆ
κι' ἐν ἰσχάθειαν πίντ' ἔζη, μὰ δὲν ἵναι καὶ πολλοί.
Καὶ νομίζω εἰς τῶν φώτων τὴν ἀστράπτουσαν ἰστίαν
πῶς προσάπτει ἰντροπὴ
ἀφανοῦς μαρουτοθήκης μιαν ἐκρήνη ἀστειαν
σοβαρὰν νὰ τὴν εἰπῆ.

Εἰς τοῦ κράτους τὰς μεγάλας παραδόσεις δὲν ταιριάζει
μιαν ἐκρήνην τοιαύτην ὁ καθὲς νὰ λογαριάζῃ.
Μὴ τὴν χώραν προσπαθῆτε ν' ἀναδείξετε γιλοῖαν,
μὴ ἔσιπαζετε μὲ φόβου· ἕνα κράτος σὺν καὶ τοῦτο,
ἄλλα κράτη, λόγου χάριν ἄς εἰπούμε ὅτ' Ἄγγλιαν,
εἰμποροῦν καὶ τρεῖς χιλιάδες νὰ χαθοῦν εἰς τὸ μνοῦτο.

Ἐκεῖ πέρα σὺν ἀκούσης δυναμιτίδος ἐκρήσεις
τότε θέλει καὶ δὲν θέλει ἀνακαλεῖσαι νὰ φριχθῇ.
Κι' ἐν ἐκρήσειν συμβάτετα φερρώτερα ζητήτε,
ἄς στραφώμεν ὅτ' ἡν πατρίδα τοῦ μεγάλου Βασιγκτόνου,
κι' ὄλοι τότε τὴν κοιλιά σας ἀπ' τὰ γίλοια θὰ κρατῆτε
σὺν ἀκούσει φουρνέλα εἰς τὴν γῆν τοῦ Παρθινώου.

Ἀπὸ τῶρα καὶ ὅτ' ἄλλοι σοβαροὶ θὰ προσπαθῶσιν
τάσθηνιστάτα σας νεῦρα ὅτ' ἄς βροντάς νὰ συνειθίσω,
καὶ κανεὶς δὲν θὰ στριγγιλίῃ μ' ἕνα τίποτο καυχινιάκι
καὶ τοιαύτας τρακτροικίας,
οὐδ' ἀκόμη σὺν τυχαίῃ νὰ μὴ βρισκῆ παραδόκι
μὲς ὅτ' ἄν πάτο τῆς σεντοικίας.

Γεγονὸς καθὼς καὶ τοῦτο μὴ καθόλου σὰς ταρατῆρ,
μεγαλῆτερα συμβαίοντι κι' εἰς μικρότερα μὰς κράτη,
καὶ σκεφθῆτε ὅτ' ἡν Ἑλλάδα πῶς Βασιλοῖσα δευτέρᾳ
Βασιλείᾳ τῶρα τῶρα, τόνομα τῆς Μιχαλοῦ,
καὶ μοῦ ὀκλήσει μὲ λόξε δ, τι γίνετ' ἰδῶ πέρᾳ
νὰ φωνάζω κορδωμίνοσ δτι γίνεταί κι' ἄλλου.

Διάττιμα ἐκ τῆς Αὐλῆς περὶ προσελήσεως Βουλῆς.

Τὰς χεῖρας ἀνοπίνοντες ὡς Πόντιος Πιλάτος
κι' ἐν ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἰδόντες κατὰ πλάτος,
ἀκούσαντες πῶς ἔκαμε κι' ὁ Βασιλεὺς θυσίαν
καὶ φρίσκος φρίσκος ἴγυρει ὅτ' ἄν κράτος σὺν καὶ πρῶτα
μετὰ τετραμήνον σχεδὸν καὶ πλεόν ἀπουσίαν,
καθ' ἣν δὲν ἰσαλειύθησαν ποσὶς τὰ καθεστῶτα.

Μαθόντες ὁ συμβιβασμοὶ πῶς τῶρα κατασιγῆ,
πῶς μια γάτα μόνη τῆς ὅτ' ἄν Ναυσταθμὸν ἰπνίγη
κι' ἀπίδωσαν τὸ πνίξιμον εἰς ἑλληπὴν τροφῆς,
πῶς ὅτ' ἡν Ρωσσίαν ἄρθρον ἰμθάξεται ὁσας,
πῶς περὰ ὑστάτε γι' αὐτὴν ἡ φίλη συμπέριρα,
πῶς ζεπαρὰ λωθῆκαμε κι' ἡμεῖς ἀπ' ἰδῶ πέρα.

Ἀκούοντες Πανστανῶν ὀλογυμὸν πολὺν
κι' δτι μὲ παραθόπανα σκεπάζουν τὴν Βουλήν,
πῶς διορθώσε γίνονται κι' ἔντος αὐτῆς κι' ἔντος
κι' εὐρύνονται πλεῖστορον οἱ πρὶν στανοὶ τῆς χώρας,
καὶ πῶς ἐπισκευάζεται ἡμέρας καὶ ὑκτός
καὶ μόλις μ' ἔπον οἱ Βουλευταὶ θὰ φύγουν οἱ μαστροί.

Ἀκούοντες μετὰ χαρὰς πῶς τῶρα σὺν Ἑβραίοις
παραμειτροῦν τὰ γίδια των τρανοὶ τσοπανακίαι,
πῶς πθανὸν τὰ κόκκινα τῶν ἀναρτῶν σκουράκια
νὰ τὰ ξεβάψῃ μὲ σταγῶν ἀνελπιστῆν βροχῆς,
πῶς πρῶστορον ἀπ' τὰ μαλλιά τὰ δύο ἔκαθάρκα
κι' εἰς ἔκτακτον ἀναθρασμὸν εὐρίσκονται ψυχῆς.

Μ' ἔλπίδες μὴ τρεφόμενοι χμικιρικὰς καὶ κούρας
καὶ μὲ νυγμοῦς κεντούμενοι τῆς πείνας τῆς μαγκούφας,
σκιετόμενοι πῶς ὁ καιρὸς ὁ κρίσιμος ἰπίστη,
πῶς στήνονται τριγύρω μὰς συμμαχιῶν ἴσοι,
πῶς ὀπωσοῦν ἑπίρας κι' ἡ πρώτη σκυλοῖσθη
καὶ πῶς δὲν θ' ἀναπνέωμεν ποδικινὸν ὄξυ.

Νίον προσιθανόμενοι περίσσευμα λευθάνων
κι' ἀνηλεῆ κτυπήματα ρητορικῶν κεπῶνων,
ἐπισκοποῦντες διαρκῶς καὶ τοῦ λαοῦ τὴν γνώμην
καὶ γνώμας ἀεσίτας,
αὐτοῦ τοῦ πρίχοντος καὶ πῶς τὴν ἐξόμνη ἰδῶμνη
καλοῦμεν τοὺς πατέρας.

Καὶ τοὺς καλοῦμεν τάχιστα ἰν ὄργασμῶ μεγάλῳ
ὄγι γιὰ τίποτ' ἄλλο,

γιὰ νὰ τινάξουν δηλαδὴ καὶ σήμαρα τὴν γούνα
τῶν μισελήνων τῶν αἰσγρῶν, ἄς ἔκαμαν πολλάκις,
μὰ γιὰ νὰ ὄδον ἀπὸ κοντὰ ἐκείνη τὴν κουδοῖνα,
πούρερι γιὰ χατῆρι τῶν ὁ ρίχτι· Βασιλικῆς.

Γάμοι ῥηλοῖ καὶ ποιητικοί.

Ὁ νέος Ἀπολλόδορος, ὁ Συρακίσις ἦτο,
ὁ λογαρὶ τοῦ παλικοῦ, λέβεντε ἀπὸ σπῆτι.
ἔλα μὲ τὴν Ματθίλδη τοῦ εἰ γάμου κωνωνίαν,
τοῦ ποιητοῦ Σουτονοῦ τὴν κέρην τῆς σπανίαν,
καὶ τὸ ζευγῆρι ἔργετι χρυσῶν ὀνειμῶν φέρος.
Λεβίθη δ' ὁ Νικόλαος περὶστέτα κομπέροσ.

Ἄλκιστος Ἀρεντοῦλη καὶ Κωνσταντίνος Σάμοσ,
χαρτωμένον ζεύγη μὲ κάλλος καὶ μὲ νεῦν,
ἕνωσ κι' εἰς τούτους πρῆσει θεμεῖς κι' ἰπυθαλάμοσ,
εὐχέμενον τὸν βίον μακρὸν καὶ κωνοῦν.
Ὁ δὲ Ρωμῆς πρὸς ἴσην καὶ μ' ἔτημιμον ὀστερον
ρόδα ὅτ' αὐτῆ γράνει ἀπὸ χρυσῶν κωνιστρον.

Κάτι πῶς ἐνδιαφέρεσ τοῦ Ρωμῆου μὰς τὸ κεμεῖρε

Εἰς γινῶσιν εἶρουν παντός εὐμοῦσου τσιλεπῆ
δτι πολυμῶν εἰματα Ρωμῆου ἀνελίθη
πρὸς δύο εἰσοσθάρκα, κι' ὄσπος ἀπ' ἔσω θέλι:
δὲν θὰ πλερώσῃ δ' αὐτὰ ταχυρομῶσιον πλῆ.

Κάτι κωνηπόσεσ ποιητικῆσ μ' ἄλλουσ λόγουσ ἀγγελίας.

Θεόδωρος Τσιγκόπουλοσ, πόνια ἡμερῆς ὀκτίσ
εἰς τὴν γραμμὴν τῆς Πάλασ καὶ τῆς Θεσσαλονίκης,
βόλλων μὰς ἀπέστειλε γραμμῶν ἕνασ πρῆσι
μὲ τίτλον «Κατεδόφιστος τοῦ Πανεπιστημίου»,
πῶς τοῦ Σαλοῦστον τῆς δεινῆς μελίτας ἀνατρέψαι
μετὰ μελέτην ἑρμῆδοσ καὶ μετὰ πρῶμοσ.